

Publicerad 2011-11-02 09:08 av Peter Matsa

Det frysta navet

Kom nu vännen, säger jag, och avancerar årstiden
ännu ett hack genom att vrida om nyckeln. Som
att mekanismen i vredet stänger ned skogens
andning, tills kulisserna står nedmonterade
i väntan på att motståndet ska vakna i bröstet.

Men barnspärren till grinden öppnas - slår igen -
och dörrvredet till daghemmet skrubbar fram
vår film, scen för scen, mot eftertexterna.

Än en gång står du bakom fönstret och vinkar när
jag snabbspolas förbi tegelröda häggmisplar fram
till öppna-knappen på tåget.

Avskeden står ut som skenande renhjordar mot
rostiga stålcontainrar -
allt annat är vaga passager under sönderhackade
gryningar med halvfärdiga solar; små öar av
spirande liv i ett annars multnande universum.

Kanske andades jag i takt med löven på marken.

Eller så tecknade jag raka åtgärder förgrenade genom rationella noder.

Jag vet inte så noga, men upproret är nära -
då stannar jag tiden, och flyttfåglarnas vila
i björken stelnar till ett foto av ditt pekande
finger, där vi går hand i hand genom hösten.

Istället letar jag än en gång febrilt över
bröstfickorna medan jag rusar till stationen:

efter ögonblick av krokiga stigars närvaro;

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Matsa med Poeter.se id #14586 innehar upphovsrätten